

OSTUEN ETORRERA

IRAKURGAYA

IÑAŠI zegoen atarian, galtzerdiya egiñaz, bere oñen onduan erbizakur aundi bat etzintza zeguela.

Iñaširen arpegian azaldutzentzan alako atsegiñ alai bat; farra eta noizian beñ negarra etortzen zitzaizkan, eskubetan egiten zeukan galtzerdiya eroriaz magal gañera.

Iširita zegoen alkitik maizcho alchatzen zan, inguruetara beiratu-baz, guztiz larriturik, zerbaiten zai gaudenian bezela.

Bera alchatzen zan guztian, zakurra ere alchatzen zan, salto ta saunk egiñaz, bazirudien zerbait gauz on onek ere igartzen zubela.

Ontan, auzoko Antoni irtetzen zan echetik. Mirabe egokia, begi beltz, ortz churi eta ibillera sasoi dunekoa. Emeretzi urte eškašak izango zituben.

Buruban zeraman chesto aundiya, zatar zuri-zuri batekiñ estaliya, tartietatik agertubaz, lechu, aza, egazti, mami-kaiku eta esne marmita, dana chukun chukun jarria.

Ontan datorrela topoz egiten du Iñaširekin esanaz diosaldurik:

—Jaungoikoak egunon diola, andre Iñaši, ¿zer goiz ederra zabaldu duben?

—Bai, atsegiñ dago, Antoni—eranzun zion beiratu gabe Iñašik.

—Ai beza, andre Iñaši—zion ostera etziolako beiratu eta zerbait igartuaz—,¿badaki gaur egun sentian sekulako intza zegoela?; ez det beñere ezautu orrenbesterañokorik. Aitari esan diot, eta eranzun dit ori ona dala soruak aurreratzeko, eta arbolak ostoz estaltzeko. Ostuen etorreran ori biardala esan dit gañera.

—¿Bai, Antoni?—Eranzun zion alkitikan alcharik, esanaz:—Aizu, Antoni, gaur datorkigu guri dana batian, ostua eta loria.¿Badakizu?—esan zion alako far batekin, ama bati bakarrik ikusten zayon far arrekiñ.

—Ezbanau obeto adiazitzen, ez det jakingo zer esan nai diran, eranzun zion Antonik arriturikan.

—Orra bada, ¡a!—esan zion antsi batekin Iñašik.—Lau urte aundien buruan, gaur datorkigu gure Joše, soldautztikan Habanatik.—Au esan eta koloriak gorri-gorritzia Antoniri, dana bat izan zan.

—¿Bañangaur dator Joše?—eranzun zion guztiz pozturikan Antonik.

—Bai, Antoni, gaur. ¡Etazuk Donostiko plazatik jira egiñ orduko, emen izango da nere biotzeko seme maitia!...—Au esanik, begietatik išurizitzaizkan bi malko, legortuaz mantalaren ertzarekiñ.

Antonik artu zuben atsegiña berri onekin, zan munduko ondasun guztiak iñoiz eragingo etzioten bezelakoa.

Gelditu ziran alkarri zer esan jakin gabe; bañan noizbait ere Antoniri etorrizitzayon itza, esanaz:

—Ongi etorria izan dedilla. Aurki arte, andre Iñaši, beriala emen naiz.—Etageryago esan gabe, Antoni abiyatu zan korri ta korri, liraiñ-liraiñ plazara, bere tratuba saltzera, lenbailen etortzeko asmuhan.

Bidean ¡zenbat gauza ez otezituben nastutu, Jošeren etorrerakiñ! Dana ikusten zuben zeru kolorekoa.

Eta ¿nola ez, baldin badira Joše eta Antoni alkarrentzat jayuak, ainbeste maiterik, nun egunik ez duten izan alkartaz oroitu gabekorik.

Iñaši nola gelditu zan bakarrik, artu zuben ostera galtzerdiya eta abiyatu zan egiten, iširiaz lengo alkian bertan; bañan bere Joše maitiaren etorrerakiñ, etzuben gauza zuzenik egiten, eta alcharik berriz, alka arturik, sarri zan echian.

Andik piška batera zetorren basotik Premiñ, Iñaširen senarra, Jošeren aita; otarre batian zekazkien baratzak ematen dituben mokaru gošuenetatik.

—¡Iñaši...i!—zion deika ataritik.—Aurki, aurki emenda, ari da orduba alderatzen.

—Bai, Premiñ—eranzun zion Iñašik.—Or ibildunaiz jira batera jira bestera, eta orain dala denbora guchi igo naiz gosaria ipintzera.

—Tira bada, geran, eta ia bitarte ontan agertzendan, gure Joše.—Premiñek esan zuen sukaldeko alki batian iširirik

Ari ziran beren gosarichoa jaten, bañan lan asko egiñ arren goiz-goizetik, etzekaten gogorik jateko, bere semea ikusteko antsian.

Antonienetik izandu ziran makiña bat bider, etorri zan jakitera.

Guztia alaya agertzen zan. Egun aundiagorik ez det uste izan otezan eche chiki artan.

Juandan aspaldiko denboretan etzan besterik aditzen baserri artan; ogei egun falta dira, amasei, amalau, amar eta onela, gau eta egun ordu guziyak biatz muturra kiñ kontuz eramanaz.

Iñaši asi zan, egiñalak egiñ, bazkari ona ipintzen; eta ¡nola ez, lau urteren buruban ez bazuten ikusi semea beren mayean!

Etzan milagro ere semea maitatzia berak maitatzen zuten bezela. Berak betetzen zuben eche guziya.

Berak zerabiltzkien baso-zelayak, egun-sentirako, bere aitari deskantsua emanaz. Eta, ontan, eraman zuen suertiak Habanara soldautzara. ¡Zer negarra etzan gelditu echi artan!

Gelditu ziran aita, ama, eta bi aur, oraindik koškorrak, batek amabi urte eta bestiak amar. Ogei urteko gizasemia biar onetan eramatia, ez dago ikusi besterik zer izango zan.

Juantzan eguna ez dago gogora zertako ekarririk.

Aita gizarajoa ordutik asi zan makaltzen, ama berriz ez dago zer esanik, bañan alaz guziaz ere, urtiak joan eta gaurtik echian izango dute ostera beren Joše maitia.

Gosaria bukatuta zeuden pacharan sukaldian, Premiñ eta Iñaši, kontu kontari bezela, bañan zakurrak etzioten pakerik ematen bere saunkakin; larritu ziran Premiñ eta Iñaši, alcharik zakurrak zer izango otezuben ikustera, eta, nun ikusten duten eche atera alderatzen Joše!

—¡Joše!! deadar egiñ zuben ama Iñašik biotzeko indar guziarekiñ.

—¡Joše!! dio aitak segiran.

—Emen naiz, emen, emenda Joše. ¡Aita! ¡Ama!!—Batian eranzun zuben semeak...

.....

Andik iru illabetera Joše eta auzoko Antoni ezkondu ziran, eta gaurko egunian dira alkarren begietatik ikusten duten senar emazte fiñak.

Premiñ aitona, eta Iñaši amona, biyak gobernatzen ditu gaiñ-gañeko errañak, eta bizi dira munduko errege guziak beziñ ondo, pakian eta lanian.

Eta an ta emen... orra gure ostuen etorrera.

F. LÓPEZ ALÉN.